

Dániel könyve – Százötvenkettedik

Ezékiel két botjának szimbolikája: utazás a prófécia és a megváltás útján

Jeff Pippenger

2024-03-22

Ezékiel harminchetedik fejezetének azon gondolatmenetét vizsgáljuk, amely először a hetedik trombita megszólalását és a laodíceai gyülekezethez szóló üzenetet azonosítja, s ez hozzá létre a száznegyvennégyezer seregét. Ezután Ezékiel megismétli és kibővíti ezt a gondolatmenetet azáltal, hogy bevezeti Izráel északi és déli királyságának két botjának egyesítését, szemléltetve azt a folyamatot, amely által az istenség és az emberiség egyesül a hetedik trombita megszólalásának idején. Miután a két nemzet egy nemzetté egyesült, Ezékiel azonosítja, hogy király van felettük, majd rátér az örökkévaló szövetségre, vagyis arra a szövetségre, amely a száznegyvennégyezerrel kötött meg, miközben hangsúlyozza, hogy e végidei szövetséges nép körében Isten szentélye örökké ott lesz.

Ehhez a vonalhoz hozzáadtuk Jánosnak a templom 1844-ben végzett megmérésére vonatkozó munkáját, ily módon előképezve azt a végső mérést, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött. Ezzel a méréssel Zakariás is foglalkozik, aki azt is magában foglalja, hogy a mérés akkor történik, amikor Isten ismét Jeruzsálemet választja városául, hogy oda helyezze az Ő nevét. Hasonlatot vonunk a templomot alkotó összetevők, valamint Izrael északi és déli királyságának két palcája között. Krisztusnak az a munkája, amelyben istenségét a száznegyvennégyezer emberségével egyesíti, az északi és déli királyságokra hozott szétszórás kétezer-ötszázhusz évről szóló két próféciaiban jelenik meg, a kétezer-háromszáz évről szóló próféciaival összefüggésben.

Annak az azonosításához, hogy Ezékiel botjai mit jelképeznek az evangélium munkájában, az evangélium alapvető megértésére van szükség. Krisztus magára vette a mi bukott testünket, amelyet a négyezer éven át öröklött gyengeség jellemezett, s amely Márián keresztül szállt át reá. Példaképünként megmutatta, hogy akaratainak gyakorlása által, amennyiben az Atya akarata iránti engedelmességnek van alárendelve, mi is győzhetünk, miként Ő győzött, akaratainkat az Ő akaratainak alávetve és úgy gyakorolva. A mi akarataink az agyunkban működik, amely a lélek fellegvára, és azt vagy jóra, vagy rosszra használjuk.

„Azt a tanulót, aki két félév munkáját egybe kívánja sűríteni, nem szabad megengedni, hogy ebben a dologban a maga feje után menjen. A kettős munka vállalása sokaknál a szellemi erők túlterhelését és a megfelelő testi mozgás elhanyagolását jelenti. Nem ésszerű feltételezni, hogy az elme képes megragadni és megemésztetni a szellemi táplálék túlzott mennyiségét; és éppen akkora bűn túlterhelni az elmét, mint túlterhelni az emésztőszerveket, nem adva a gyomornak semmi nyugalmi időt. Az agy az egész ember fellegvára, és az étkezés, öltözködés vagy alvás helytelen szokásai hatással vannak az agyra, és megakadályozzák annak elérését, amire a tanuló vágyik: a jó szellemi fegyelmet. A test bármely része, amelyet nem megfelelő gondossággal kezelnek, sérülését közvetíteni fogja az agy felé. Sok türelmet és állhatatosságot kell gyakorolni az ifjúság tanításában arra nézve, miként őrizhetik meg egészségüket. Jól

tájékozottá kell válniuk e kérdésben, hogy minden izom és szerv úgy erősödjék és fegyelmeződjék, hogy akár önkéntes, akár akaratlan működésük nyomán a lehető legjobb egészségi állapot legyen az eredmény, és az agy megerősödjék, hogy elviselje a tanulás megterhelését.” Christian Education, 124.

Az örökkévaló szövetség munkája abban áll, hogy Isten törvényét a szívünkbe és az elménkbe írja; mind a szívünk, mind az elménk pedig lelkünk „fellegvárában”, vagyis az agyunkban helyezkedik el.

„A férfi vagy nő elméje nem egyetlen pillanat alatt süllyed alá a tisztaságból és szentségből a romlottságba, erkölcsi züllésbe és büntettségbe. Idő szükséges ahhoz, hogy az emberi istenivé formálódjék, vagy hogy az Isten képmására alkotottak lealacsonyodjanak az állatias vagy sátáni szintre. Azzá válunk, amit szemlélünk. Jóllehet az ember Alkotója képmására formáltatott, elméjét úgy is nevelheti, hogy a bűn, amelyet egykor gyűlölt, kellemes lesz számára. Amint megszűnik virrasztani és imádkozni, megszűnik őrizni a fellegvárat, a szívet, és bűnbe meg büntettségbe sodródik. Az elme lealjasul, és lehetetlen azt kiemelni a romlottságból, miközben olyan nevelés alatt áll, amely az erkölcsi és értelmi erőket szolgásgába hajtja, és durvább szenvedélyek uralma alá veti. Állandó harcot kell folytatni a testi gondolkodás ellen; és szükségünk van Isten kegyelmének finomító befolyására, amely fölfelé vonzza az elmét, és hozzászoktatja azt, hogy tiszta és szent dolgokról elmélkedjék.” Adventist Home, 330.

Az „elme”, a „szív”, az „agy” a „lélek fellegvára”. A fellegvár olyan erődítmény, amelyet őrizni kell, hogy a bűn be ne hatoljon.

„Az Atyához intézett imájában Krisztus olyan tanítást adott a világnak, amelyet az elmébe és a lélekbe kell vésni. „Az pedig az örök élet” – mondta –, „hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” János 17:3. Ez az igazi nevelés. Erőt közöl. Istennek és az általa elküldött Jézus Krisztusnak tapasztalati ismerete az embert Isten képmására formálja át. Önálló uralmat ad az embernek önmaga fölött, az alacsonyabb természet minden indulatát és szenvedélyét az elme magasabb képességeinek irányítása alá helyezve. Birtokosát Isten fiává és a menny örökösévé teszi. Közösségbe hozza őt a Végtelen értelmével, és megnyitja előtte a világegyetem gazdag kincseit.” Krisztus példázatai, 114.

A „magasabb hatalmaknak” kell uralkodniuk az „alsó természet indulatain és szenvedélyein”, és azokat alávetettségbe kell hozniuk. A magasabb hatalmak az elmében vannak, és az „érintkezés a Végtelen elméjével” az, amely „Isten képmására formálja át az embert”. A száznegyvennégyezer elpecsételésének idején az egyik csoportban a fenevad képmása, a másik csoportban pedig Krisztus képmása formálódik ki. Ami ezt az átalakulást véghezviszi, az az elmék kapcsolata. Azok, akik testi vagy hús szerinti gondolkodásúak, amint Pál azonosítja azt, a test képmását — a fenevadét — formálják meg. Akik pedig eljutottak Krisztus értelmére, Krisztus képmását formálják meg. A szövetség ígérete az, hogy megtéréskor eljuthatunk Krisztus értelmére, noha mindnyájan testi gondolkodással születtünk.

Az az indulat legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is megvolt: aki, mikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő legyen Istennel; hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett; és mikor olyan állapotban

találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a kereszthalálig. Filippi 2:5–8.

Krisztus értelmének kell bennünk lennie, amiként az Krisztusban is volt, mert az Ő képmására teremtettünk. Ám ez az értelem nincs meg bennünk; nekünk testi értelmünk van, a bűn alá rekesztve.

Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtelen volt a test miatt, azt az Isten az ő tulajdon Fiát bűnös test hasonlatosságában és a bűnért elküldvén, kárhoztatta a bűnt a testben: hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Mert akik test szerint vannak, a test dolgaira gondolnak; akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaira. Mert a test gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Azért a testben levők nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem Lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Hogyha pedig Krisztus bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek élet az igazságért. Róma 8:1–10.

A Lélek szerint valónak lenni élet, a test szerint valónak lenni pedig halál. A test az alacsonyabb rendű természet; ez az érzéseink forrása. A testi, alacsonyabb rendű természetnek a magasabb rendű természet uralma alatt kell állnia, ami akaratunknak a Szentléleknek való alávetésben történő gyakorlása által valósul meg. Magasabb rendű testi elménk itt és most átalakulhat, de alacsonyabb rendű természetünknek a Második Eljövételig kell várnia, hogy megváltozzék.

Ezékiel két botja közül az egyik egy olyan botot azonosít, amelyet az udvarként ábrázolnak, és e bot 1798-ban jutott el a végkifejletéhez. Tökéletesen két részre oszlott: ezerkétszázhatvan évnyi pogányság taposta a sereget, és ezerkétszázhatvan évnyi pápaság taposta a sereget. Ez a bot nem Isten szentélyének letiprását jelképezte, mert Isten szentélye a déli királyságban helyezkedett el. Az a sereg, amelyet a pogányság és a pápaság letaposott, emberi templom volt; a déli királysághoz való viszonyában azonban a testet jelentette, és a déli királyság volt az a hely, ahová Isten a fejét helyezni választotta. Az északi királyság volt a test, a déli királyság volt a fej.

Az északi királyság ezerkétszázhatvan éves két szakasza a test templomában jelenlevő bűnre való kétféle hajlamot jelképezte, mégpedig az örökölt és a kialakított hajlamok által szemléltetve. A pogányság a test templomában levő, bűnre való örökölt hajlamok jelképe volt, a pápaságnak pedig a pogányság vallásának átvétele a bűnre való kialakított hajlamokat jelképezi. Bármelyik esetről legyen is szó, a test temploma a Második Eljövételig nem alakulhatott át, ezért az északi királyság vesszeje csak 1798-ig terjedt, és amikor János azt az utasítást kapta, hogy mérje meg a templomot, azt a vesszőt el kellett hagyni.

A „megtérés” szó átalakulást vagy változást jelent egyik állapotból vagy helyzetből a másikba. Amikor Ádám és Éva vétkeztek, eredeti állapotukból „átváltoztak”, mert tökéletesnek teremtettek, Isten képmására, úgy, hogy a magasabb rendű képességek uralkodtak az alacsonyabb rendű

képességek fölött. Amikor vétkeztek, olyan lénné „változtak át”, amelyben az alacsonyabb rendű képességek kerültek uralomra a magasabb rendű képességek fölött. Ezt az állapotot továbbörökítették minden utódjukra.

Ezékiel két botjáról szóló prófétai összefüggésben az Úr Jeruzsálemet választotta fejnek, fővárosnak, ahol a király lakozott. Ennek kellett lennie a magasabb hatalomnak. A két bot hasonlatában a déli királyság az északi magasabb királysághoz viszonyítva az alacsonyabb hatalom volt. Az a megtérés, amelyet az jelképezett, hogy a két botot egyesíteni kellett, megkövetelte, hogy a déli királyság visszatérjen fejként elfoglalt helyzetébe. Az északi királysághoz kellett megtérnie, mert akkor egyesült az észak igaz királyával, és kapcsolatba került az igaz északi királyság tróntermével.

Ezért az északi királyság csak 1798-ig terjedt, és János azt a parancsot kapta, hogy hagyja ki az udvart, amely szintén csak 1798-ig terjedt. A déli királyság a kétezer-háromszáz év pálcájához kapcsolódott a harmadik angyal megérkezésével, de az északi királyság véget ért, amikor az istenség és az emberség egyesülése megvalósult a templom két helyiségében, amelyeket János ekkor megmért. Az északi királyság a negyvenhat kapcsolatán keresztül kapcsolódott a déli királysághoz a harmadik angyal megérkezésekor, de nem kapcsolódott közvetlenül 1844-hez, miként a déli királyság.

A déli királyság kapcsolatban állt mind a negyvenhat év templomával, mind pedig az istenség és az emberség egyesülésével, amelyet a kétszázhusz év jelképezett. Az északi királyság 1798-ban jelölte meg a negyvenhat év templomának alapját, de ott véget is ért, mert alapként azt a testet ábrázolta, amelyet Krisztus magára vett, és az ő teste megöletett e világ alapjaitól fogva. Valamennyi templom egymással felcserélhető jelkép, és a negyvenhat év alapja 1798-ban az ő emberi testét azonosítja, míg e negyvenhat év lezárulása 1844-ben az ő istenségét azonosítja.

Az a sereg, amelyet 1798-ig eltapostak, nem Isten szentélye volt, jóllehet Isten szentélyét úgy ábrázolták, mint amelyet abban az időszakban eltaposnak; ez az eltaposás azonban a déli királyságban történt, ahol Isten Jeruzsálemet választotta, hogy oda helyezze szentélyét és nevét. Az a sereg, amelyet eltapostak, a pogányokat jelképezte; a testet jelképezte.

Amikor Ádám és Éva vétkeztek, kezdetét vette a hétezer esztendőből álló „hét idő”, amely alatt az emberiséget a bűn taposta el. Ekkor a világ alapítása óta megöletett Bárány báránybőröket adott, hogy befedezze az emberiség bűnös mezítelenségét. Amikor az emberiség eltipratása 1798-ban véget ért, a Bárány, aki minden megszentelt templomi ábrázolás alapja és építője, ismét megöletett. Ott ért véget az északi királyság, valamint az abban jelképezett emberi templom.

1798-ban öletett meg a hamis antikrisztus, miután három és fél prófétai éven át adta sátáni bizonyágtételét; ez a 538. évben történt felhatalmazásával vette kezdetét, amelyet harminc évnvi előkészület előzött meg, az 508. évtől kezdődően. Ez Krisztus harminc évnvi előkészületének sátáni hamisítványa volt, amely születésekor kezdődött, és felhatalmazásával ért véget, amikor megkeresztelkedett; ezt követően három és fél szó szerinti éven át adta bizonyágtételét, mígnem eljutott arra a pontra, amikor megfeszítettet a világ alapítása óta megöletett Bárány. Ekkor teljesedett be ígérete, hogy miután a templom elpusztítatik, három nap alatt ismét felépíti azt.

Ő lesz az, aki felépíti testének templomát, mert az Ő istenségének hatalma vitte véghez a feltámadást; mivel istensége nem halt meg a keresztre feszítéskor, hanem embersége halt meg a kereszten, mert Isten számára lehetetlen meghalni.

„Én vagyok a feltámadás és az élet” (János 11:25). Ő, aki ezt mondta: „Azért teszem le az én életemet, hogy újra felvegyem azt” (János 10:17), előjött a sírból arra az életre, amely Önmagában volt. Az emberi természet meghalt; az isteni természet nem halt meg. Istenségében Krisztusnak hatalma volt arra, hogy szétörje a halál bilincseit. Kijelenti, hogy Önmagában van élete, hogy megelevenítse azt, akit akar.” *Selected Messages*, 1. könyv, 301.

1798-ban az emberi templom, az „északi királyság” serege, végéhez érkezett, mert mint az alsóbb természet jelképe, a Második Eljövételkor bekövetkező feltámadásig nem változhatott meg. Mindazonáltal azonosította a negyvenhat év alapját, amikor Krisztus felemelte a templomot, amely átalakulhatott, s amelyet a déli királyság képviselt, amely az elme magasabb erőinek jelképe volt, s amely abban a pillanatban átalakul, amikor a bűnös megigazul.

„Azon az alapon, amelyet maga Krisztus vetett meg, az apostolok építették fel Isten egyházát. Az Írásokban a templom felépítésének képe gyakran szolgál az egyház építésének szemléltetésére. Zakariás Krisztusra mint a Sarjadékra utal, aki fel fogja építeni az Úr templomát. A pogányokról úgy szól, mint akik segítenek e munkában: »A messze lakók eljönnek, és építenek az Úr templomában«; Ézsaiás pedig kijelenti: »Az idegenek fiai építik falaidat.« Zakariás 6:12, 15; Ézsaiás 60:10.”

E templom építéséről írva Péter ezt mondja: „Akihez járulván, mint élő kőhöz, amely ugyan az emberektől megvetetett, de Istennél választott és drága, ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat vigyetek fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” 1Péter 2:4, 5.

„A zsidó és a pogány világ kőfejtőjében az apostolok munkálkodtak, köveket hozva elő, hogy az alapra helyezték azokat. Az efézusi hívőkhöz írt levelében Pál ezt mondta: »Azért immár nem vagytok jövevények és idegenek, hanem polgártársai a szenteknek és házanépe az Istennek; kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel egyberakdván növekedik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építettetek az Isten hajlékává a Lélek által.« Efézus 2:19–22.

A korinthusiaknak pedig ezt írta: „Az Isten nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít arra. De mindenki vigyázzon, hogyan épít arra. Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki erre az alapra épít aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját; kinek-kinek munkája nyilvánvalóvá lesz: mert az a nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és a tűz megpróbálja, kinek-kinek munkája milyen.” 1 Korinthus 3:10–13.

„Az apostolok biztos alapra építettek, magára az Örökkévaló Kösziklára. Erre az alapra hozták azokat a köveket, amelyeket a világból fejtettek ki. Az építők nem akadályok nélkül munkálkodtak. Munkájukat rendkívüli mértékben megnehezítette Krisztus ellenségeinek

ellenállása. Küzdeniük kellett azoknak a vakbuzgóságával, előítéletével és gyűlöletével szemben, akik hamis alapra építettek. Sokan, akik az egyház építőiként munkálkodtak, Nehémiás napjainak falépítőihez hasonlíthatók, akikről meg van írva: „Akik pedig a kőfalat építették, és akik a terhet hordták, a rakodókkal együtt, mindegyik az egyik kezével a munkát végezte, a másik kezében pedig fegyvert tartott.” Nehémiás 4:17.” Az apostolok cselekedetei, 595, 596.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az ember bukása az egész mennyet bánattal töltötte el. A világot, amelyet Isten teremtett, a bűn átka sújtotta, és olyan lények népesítették be, akik nyomorúságra és halálra voltak kárhoztatva. Úgy tűnt, nincs menekvés azok számára, akik áthágták a törvényt. Az angyalok elnémitották dicsőítő énekeiket. Az egész mennyei udvarban gyász uralkodott a romlás miatt, amelyet a bűn okozott.”

„Isten Fia, a menny dicsőséges Vezére, szájalomra indult az elbukott emberi nemzetség iránt. Szívét végtelen együttérzés indította meg, amikor az elveszett világ nyomorúságai feltárultak előtte. Ám az isteni szeretet tervet alkotott, amely által az ember megválthatóvá lehetett. Isten megrontott törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egyetlen Valaki volt, aki az ember érdekében eleget tehetett követeléseinek. Mivel az isteni törvény éppoly szent, mint Maga Isten, csakis az tehetett engesztelést áthágásáért, aki egyenlő Istennel. Egyedül Krisztus válthatta meg az elbukott embert a törvény átka alól, és hozhatta ismét összhangba a Mennyyel. Krisztus magára venné a bűn vétkét és gyalázatát – a bűnét, amely oly sértő a szent Isten számára, hogy el kell választania egymástól az Atyát és az Ő Fiát. Krisztus a nyomorúság legmélyére hatolna alá, hogy megmentse a romlásba jutott emberi nemzetséget.”

„Az Atya előtt a bűnös érdekében könyörgött, miközben a menny serege olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelyet szavak nem képesek kifejezni. Hosszan tartott az a titokzatos tanácskozás — »a békesség tanácsa« (Zakariás 6:13) az emberek elesett fiaiórt. Az üdvösség terve már a föld teremtése előtt elkészült; mert Krisztus »a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta« (Jelenések 13:8); mégis küzdelembe került, magának a világegyetem Királyának is, hogy odaadja Fiát a bűnös nemzetségért való halálra. De »úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« János 3:16. Ó, a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világ iránt, amely nem szeretete Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek mélységeit, amely »feljűlműlja az ismeretet«? A végtelen korszakokon át a halhatatlan elmék, miközben igyekeznek felfogni e felfoghatatlan szeretet titkát, csodálkozni és imádni fognak.”

„Istennek Krisztusban kellett megnyilvánulnia, „megbékéltetvén magával a világot.” 2Korinthus 5:19. Az embert a bűn annyira lealacsonyította, hogy lehetetlen volt számára önmagában összhangba jutnia Azzal, akinek lény tisztaság és jóság. Krisztus azonban, miután megváltotta az embert a törvény kárhoztatásától, isteni erőt közölhetett, hogy az egyesülhessen az emberi erőfeszítéssel. Így az Isten iránti bűnbánat és a Krisztusba vetett hit által Ádám elesett gyermekei ismét „Isten fiaivá” lehettek. 1János 3:2.” Pátriárkák és próféták, 63, 64.